

Vragen gesteld door de leden der Kamer, met de daarop door de regering gegeven antwoorden

350

Vragen van het lid **Agema** (PVV) aan de staatssecretaris van Volksgezondheid, Welzijn en Sport over het bericht dat een ALS-patiënte in de laatste levensfase geen terminale zorg thuis kreeg. (Ingezonden 30 september 2009)

1

Wat bedoelt u met uw reactie¹, dat zorg die thuis geleverd kan worden – zoals het thuis kunnen sterven – niet onbegrensd kan zijn? Kunt u deze grenzen definiëren? Zo nee, waarom niet?

2

Waarom bent u van mening dat 24-uurszorg in een instelling wel goed en adequaat geboden kan worden, maar niet in de thuissituatie te verwezenlijken is?

3

Zijn de kosten voor u een reden om de keuze om thuis te sterven te beperken? Zo nee, kunt u dat toelichten?

4

Vindt u het niet bijzonder cru om de positie van de arbeidsmarkt bij dit vraagstuk te betrekken? Welke andere vormen van zorg gaat u om dezelfde arbitraire reden beperken?

¹ Aanhangsel Handelingen, vergaderjaar 2009–2010, nr. 147. Netwerk, 10 september 2009.

Antwoord

Antwoord van staatssecretaris **Bussemaker** (Volksgezondheid, Welzijn en Sport) (ontvangen 14 oktober 2009)

1 t/m 4

Voor het antwoord op deze vragen wil ik u kortheidshalve verwijzen naar mijn brief aan de Tweede Kamer van 30 juni 2009 (Kamerstukken II 2008/09, 30 597, nr. 96). Daarin heb ik aangegeven dat wij de vraag onder ogen moeten zien of in alle situaties waarin sprake is van zeer complexe intensieve zorg het altijd verantwoord is om die zorg in de thuissituatie te bieden. In gemeen overleg met de Tweede Kamer wil ik een antwoord op die vraag formuleren. Ik heb u een notitie toegezegd aan de hand waarvan wij dat debat in het najaar kunnen voeren.